

ПРОЦЕСЪТ НА ПРЕСЯВАНЕ

Дейвид Уилкерсън
16 Юли 2001

В нощта преди да умре Исус седна с учениците Си на Пасха. Групата прекара време заедно. Тогава, след като вечерята свърши, Христос тържествено заяви: „Но ето, ръката на този, който Ме предава, е с Мен на трапезата.“ (Лука 22:21). Каква ужасна истина за толкова интимен момент. Сатана дръзко беше влязъл в един от учениците на Исус, Юда.

На трапезата вече се беше случило още нещо невероятно. Исус беше взел парче хляб, който изобразява разтрошеното Му тяло, беше го натопил във вино и го подаде на Юда. Плануваният да Го предаде ученик протегна демонично обладаната си ръка, за да го приеме. Като че самият Сатана поемаше тялото на Исус в ръцете си, за да го размаже.

Може би се чудиш като мен как можа дявола да обладае Юда? Никой не може да падне толкова много за една нощ. Никой не може изведнъж да бъде завладян от греха до такава степен, че тенденциозно да предаде Божия Син, като знае, че това ще Го убие. За съжаление истината беше, че Юда беше лесна плячка за Сатана. Евангелията разкриват, че Юда беше алчен. Той тайно крадеше от съкровищницата. И понеже имаше дух на алчност, Сатана можа да го излъже набързо.

Същото нещо се е случвало отново и отново с християните през вековете. Сатана е повалил множество вярващи, които никога не са решили да се освободят от някоя форма на стар грях. Виждал съм множество благочестиви служители, които падаха наляво и надясно, хора, които преди бяха мощно използвани от Бог. През годините тези проповедници бяха завладяни от похот, която не желаеха да оставят. И паднаха жестоко като изгубиха всичко.

Самият Юда беше мощно използван от Бог. Той извършваше чудеса с другите апостоли, изцеляваше болните и изгонваше демоните. И, както тях, той ходи близо до Исус, живото Слово. Тълпата познаваше Юда като посветен Божи слуга.

Но Библията казва ясно: от самото начало Юда вършеше беззаконие. Тайната му похот винаги прозираше под повърхността. И нищо от това, което този благословен човек видя или чу в живота на Исус не можа да докосне греха в сърцето му. Юда беше изцяло предаден на похотта си. В резултат на това той беше изцяло победен от дявола.

Веднъж срещнах един служител, който имаше такова преживяване. Той ми каза: „Баща ми беше проповедник в продължение на 40 години и винаги беше беден. Когато се пенсионира, той и майка ми изпаднаха в мизерия, едва оцеляваха. Преди няколко години, когато ги посетих във фургона, в който живееха, един глас се надигна у мен. Казах си, че никога няма да бъда беден като тях. Ако трябваше щях да се занимавам с полулегален бизнес, но щях да направя всичко, за да се подсигурия.“

Този човек беше лидер в деноминацията си, отговаряше за много пастири. Но скоро след това започна да инвестира в сенчест бизнес с недвижими имоти. Той знаеше, че това е грешка, но не можеше да се освободи от духа, който го беше обхванал. Той все още беше обхванат от страх да не свърши в мизерия. Както и Юда, този човек беше лесна плячка за Сатана, който нахлу в алчното му сърце. Преди няколко години един известен евангелизатор беше изобличен в сексуален грях, като шокира света. Много християни се чудеха: „Как е възможно толкова благочестив човек да падне в такъв грях?“ Преди да бъде изобличен този служител, аз му се обадох да му кажа какво щеше да се случи. Той изповяда, че гледа порнография от дете. „От години се измъчвам.“ - каза ми той. - „Нося това бреме през цялото време на служението ми.“ С други думи, дори и когато е проповядвал мощни, той се е връщал към греха си. Очевидно робството на този човек не го е завладяло за една нощ. Той е бил набелязан от дявола от рано и никога не се е радвал на пълна победа.

Аз вярвам, че цели множества християни днес са като този човек. Те са използвани от Бог, покланят се горещо и служат честно на Господ. Но са позволили грях в живота си и с времето той се е закоренил дълбоко. Сега те са се превърнали в лесна плячка за Сатана. А дяволът е нахлул в сферата на слабостта им и ги е победил.

Сега, на Пасха, Сатана знаеше, че царството на Исус идва. Така че след като веднъж беше обладан Юда, той реши да преследва и друг ученик. Аз вярвам, че той ги накара да почувстват присъствието му на онази трапеза, понеже „Стана още и спор помежду им кой от тях се счита за по-голям.“ (Лука 22:24). Можете ли да си представите тази дискусия? Учениците току що бяха прекарвали лично време с техния Господ, който им беше казал, че скоро ще умре. Но изведнъж те не разбраха нищо от онова, което каза Исус. Вместо това започнаха да спорят за това кой ще им бъде шеф, когато Той си отиде.

Това трябва да е било забъркано от Сатана. Той вероятно премери учениците един по един и се чудеше: „Кой да е следващия? Не е Натанаил. Исус каза, че в него няма лукавство. Ами Йоан? Не, той е твърде близо до Учителя, винаги се учи в пазвата Му. А, ето го Петър. Исус току що го нарече Камък. Всъщност, Христос каза, че ще изгради църквата върху изявлението на Петър, че Той е Месията. Да, Петър е човека. Само ако мога да се докопам до него, мога да ослабя основите на задаващата се църква.“

Сатана поиска разрешение да изпита верността на Петър

Вероятно познавате историята на Йов от Стария Завет. Ако е така, спомнете си, че Сатана не можеше да докосне този благочестив слуга без първо да поиска разрешение от небето. Господ каза на дявола, че може да направи само определени неща с Йов. Той можеше да измъчва тялото му, можеше да го преведе през тежки изпитания, но не можеше да го убие.

Сега Сатана искаше да превърне Петър в мишена. Той каза: „Исусе, Ти каза, че ще построиш църквата Си върху свидетелството на този човек. Е, ако Си толкова сигурен, че Петър е скала, нека го пресея за малко. Ще видиш, че този камък не става за никоя основа. Дълбоко в себе си той е просто пясък. Знаеш, че вече съм се домогнал до един от 12-те ти основни лидери. Сега Ти казвам, че Петър ще се срине както Юда.“

Ние вече знаем, че Господ позволи Петър да бъде пресят. Но защо беше необходимо това? Аз вярвам, че сцената на Пасха ни показва нещо. Исус обеща на учениците Си: „Затова, както Моят Отец завеща царство на Мен, и Аз завещавам на вас – да ядете и да пиете на трапезата Ми в Моето царство и да седнете на престоли да съдите дванадесетте израилеви племена.“ (Лука 22:29-30). Последователите на Исус трябва да са били въодушевени като са чули това. Бъдещето им беше абсолютно осигурено. Самият Господ каза, че ще отидат в небето. Той дори щеше да им запази места на трапезата. И всички те щяха да носят корони, да управляват и да царуват с Него във вечността.

Какво невероятно обещание за сигурност. Думите на Исус бяха достатъчни за всеки да понесе живота си, да има абсолютна вяра и увереност. Докато Петър слушаше, той трябва да се е почувствал много обичан и да си е помислил: „Имам желязно обещание от Исус. Той ще ме използва през цялата вечност. А това напълно ме освобождава да Му служа сега без да се притеснявам.“

Но радостта и очакванията на Петър бяха грубо нарушени. Исус изведнъж се обърна към него с това странно изявление: „Симоне, Симоне, ето, Сатана ви пожела, за да ви сее като жито“ (22:31). Мога да си представя учудването на Петър. Той вероятно възкликна: „Защо съм му притрябвал на Сатана, Господи? Сърцето ми зло ли е? Какво направих, че да бъда определен за това? В края на краищата аз съм първия, който призна божествеността Ти. Когато другите се съмняваха, аз не се съмнявах. Дори ходих по водата с Теб. Така че какво имаш предвид с това, че ще бъда пресят? Казваш, че Сатана попита дали може да направи това с мен и Ти каза, че може? Къде е защитата Ти за мен, Исусе? Какво става?“

В това време Израел беше земеделско общество, така че всеки беше наясно с пресяването на житото. Фермерите ринеха жито с лопати и го хвърляха в ситото, обикновена рамка, 2 на 2 метра, с плоско дъно. След това работниците разтърсваха ситото силно, като така мръсотията и сламата падаха на земята. Оставаха само чистите житни класове.

Очевидно пресяването е очистиращ процес, който разделя лошото и безплодното от доброто и плодоносното. Може да попиташ: „Защо му беше на Сатана да пресява Петър, след като от това щеше да излезе само добър плод?“ По мое мнение Сатана мислеше, че вярата на Петър щеше да се провали в процеса на разтърсване. Той плануваше да пресее Петър толкова силно, че да докаже че семената на вярата му бяха само плява.

Вярващият в себе си Петър нямаше идея през какво щеше да премине

Петър отговори на Исус: „Господи, готов съм за всичко. Готов съм да Те последвам в затвора, да бъда разпънат на кръст с Теб, да умра до Теб. Ти вече ми каза какво се пази за мен във вечността. Какво може да ми навреди малко пресяване?“ (виж Лука 22:33). Но истината е, че никой никога не е готов за пресяване. Не можем да направим нищо в плътта си, за да се подготвим за този ужасен вид пресяване, който щеше да преживее Петър.

Аз вярвам, че Господ позволява на Сатана да пресява прекалено уверените, разчитащи на себе си християни. Такива добре обучени вярващи са убедени, че могат да понесат всичко, което им хвърли Сатана. Те се хвалят: „Ако врагът някога се опита да ме събори, ще го стъпча с Божията сила. Ще го изгоня от живота си със Словото. Дяволът не може да ме докосне.“

Чувам този вид самохвалство от амвоните по цяла Америка. Разбира се, аз съм съгласен, че имаме победа над Сатана чрез вяра в делото на Исус на кръста. Но в един или друг момент всеки християнин се изправя пред внезапно, изненадващо пресяване и никога не разбира, че зад това стои дявола. В духовният свят непрекъснато има движение, за което знаем много малко. Не трябва да бъдем невежи за измамите на врага, но, както Павел казва: „Защото сега виждаме неясно, като в огледало“ (1 Коринтяни 13:12).

Вероятно в момента си изправен пред дълбоко изпитание, необяснимо разтърсване. Обръщан си с главата надолу и си мислиш, че е поради някакво зло в теб. Но през цялото време Сатана те разтърсва като пшеница, с позволението на Бог.

Не ме разбирайте погрешно – дяволът не може да стигне до Божия народ всеки път, когато си пожелае. Той не може просто да ни събори, когато си пожелае. Още повече, че имаме това уверение: единствените хора, които Господ позволява да бъдат пресети, са онези, които Той избира, за да възобнови падналата Си църква. Времето, в което сме пресявани имат за цел да усилят и пречистят вярата ни. След това Исус може да ни използва в делото Си в последното време, за да възстанови църквата: „както е писано: „След това ще се върна и пак ще издигна падналата Давидова скиния“ (Деяния 15:15-16).

Исус посочи на учениците Си разликата между пресяването и духовната борба. Той им каза: „И който няма меч, нека продаде дрехата си и нека си купи меч“ (Лука 22:36). Христос казваше: „Ще ви оставя. А вие ще се изправите пред интензивна духовна битка. През цялото това време бях с вас и ви пазих. Но сега ще трябва да живеете чрез вяра. Ще трябва да вземете духовния меч и да се биете в добрата битка на вярата. Но има по-голямо изпитание дори и от духовната война. Това е процесът на пресяване. Пресяването е ръкопашен бой със самия Сатана, битка, която малцина някога са преживявали. Петре, ще бъдеш поставен в ръцете на врага за известно време. И меча няма да ти помогне. Дяволът ще изпрати атака, която има за цел да унищожи вярата ти. Той иска да те ограби от цялата надежда, която съм ти дал.“

Когато сме пресявани Сатана инжектира в ума ни всяко зло нещо от демоничния си арсенал. И ни кара да вярваме, че тези ужасни мисли произлизат от сърцето ни, а не от ада. Това е толкова адско и отчайващо изпитание, че Исус няма да ни позволи да влезем в него без да ни е обещал, че ще се моли за нас. Той увери Петър: „Аз се молих за теб, да не отслабне твоята вяра“ (Лука 22:32). Той казваше: „Петре, Аз знам много добре, че това е страшна битка за вярата ти и ще се моля за теб всеки момент, в който те атакуват. Казвам ти предварително, вярата ти няма да отслабне.“

Исус пророкува жестоко изпитание за Петър

Исус предупреди Петър, че ще бъде изкушен толкова жестоко, че „петелът няма да пропее днес, преди ти три пъти да се отречеш, че Ме познаваш.“ (22:34). Но Петър вярваше, че е готов. Няколко часа по-късно, когато тълпата дойде да арестува Исус, ученикът се изправи, за да се бие за учителя си. Той смело извади меча си и отрязва ухото на един войник.

Но пресяването на Петър започна едва по-късно. То започна когато Исус се изправи пред обвинителите Си в съдебната зала. Петър беше отвън, топлеше се край огъня, когато едно младо момиче го позна: „И една слугиня, като го видя седнал до огъня, се вгледа в него и каза: И този беше с Него.“ (22:56). Докато момичето се вглеждаше в него, Петър започна да трепери. Той бързо отговори: „Жено, не Го познавам.“ (22:57)

Сега Сатана пресяваше Петър. И беше започнал да го отсява жестоко. Библията казва: „След малко друг го видя и каза: И ти си от тях. Но Петър каза: Човече, не съм.“ (22:58). Дотук Петър беше разтърсван и не знаеше откъде излизаха думите му. Накрая, след един час, трети човек го разпозна и каза: „Наистина и този беше с Него... А Петър каза: Човече, не зная какво казваш.“ (22:59-60). В този момент според евангелието Петър започна да кълне.

Опитайте се да си представите тази сцена. Само преди няколко часа този верен ученик беше най-смелия защитник на Исус, който извади меча си тогава когато нямаше никакви надежди за него. А сега Петър беше напълно съсипан, като отричаше дори да познава Исус. Сатана трябва да се е радвал и да си е мислил: „Хванах Петър. Свършено е с него като с Юда. Сега, да се прехвърлим към следващия ученик.“

В същият момент, в който Петър се отрече за трети път, Библията казва, че: „И веднага, докато още говореше, петелът пропя. И Господ се обърна и погледна Петър.“ (22:60-61). Представете си как трябва да се е почувствал Петър при погледа на учителя си. Въпреки това мога да ви уверя, че Исус не го погледна обвинително. Христос не казваше: „Как можа да ми причиниш това, Петре? Ти богохулства, отрече се от Мен, макар че тези хора знаеха, че Ми принадлежиш. Как можа да паднеш толкова ниско, след всичко, което направих за Теб?“

Напротив, Исус беше предсказал тези събития заради Петър. А сега го гледаше, за да го увери отново, като че искаше да каже: „Дръж се, приятел. Предупредих те, че Сатана ще те пресее, помниш ли? Той иска да те събори и да унищожи църквата Ми. Но Аз ти припомням, Петре, че ти ще бъдеш възстановен. Важен си за Мен. Така че – не бягай от Мен. Битката ще приключи, а пред теб все още има велики дела.“

Всъщност Исус беше казал на Петър: „когато се обърнеш, утвърди братята си.“ (22:32). Буквалните думи на гръцки тук са: „Когато се обърнеш, бъди сила за братята и сестрите ти.“ С други думи Христос казваше: „Ще се отречеш от Мен, Петре. Въпреки това ти казвам, че ще бъдеш възстановен. А след това ще можеш да дадеш на другите нещо жизненоважно. Ще бъдеш благословение за тях чрез онова, което си научил.“

Това е причината, поради която Бог позволява да бъдем пресявани. Апостол Павел пише: „Благословен да бъде... Отец на нашия Господ Исус Христос, Отец на милостите и Бог на всяка утеха, който ни утешава във всяка наша скръб, за да можем и ние да утешаваме тези, които се намират в каквато и да било скръб, с утехата, с която и ние сме утешавани от Бога... И ако ни притесняват, това е за вашата утеха и спасение; или ако ни утешават, това е за вашата утеха (и спасение), която действа, като устоявате на същите страдания, които понасяме и ние. И надеждата ни за вас е твърда, като знаем, че както сте участници в страданията, така сте и в утехата.“ (II Коринтяни 1:3-7)

Ясно е, че Бог позволява на слугите си да навлязат в дълбоки води като преминават през кризи, които не могат да разберат, така че да бъдат утеха и свидетелство за другите. По този начин пресяването помага да се възстановят онези части на Божия дом, които са паднали.

Помислете за това. Пресяването на Петър нямаше нищо общо с плътските изкушения, като похот или алчност. Не, атаката на Сатана имаше за цел да удари Божите обещания към този човек. Той искаше Петър да е убеден, че е абсолютно недостоен за обещанието на Исус към него за небето. И за един момент дявола успя. След като Исус погледна Петър, ученикът излезе навън и плака горчиво. Представете си лъжите, които крещеше Сатана на този съсипан човек: “Та, значи ти си скалата на Исус, а? Ти си този, който щеше да издигне съсипаната църква? Погледни се, Петре. Ти си слаб, плачко, богохулник. Ти се отрече от Този, който те призова и обича. Ако си мислиш, че ще седнеш на трапезата на Исус в рая, забрави. Ти съгреши срещу светлината на света. Недостоен си за обещанията Му. Зъл си, свършено е с теб. Живота ти приключи.“

Но Петър не знаеше, че му се дава жизненоважно послание към новата църква: „Бях изпаднал в по-дълбоко отчаяние и безпомощност отколкото някога сте виждали. А моят Бог ме изведе от това състояние, за да ви утеша.“

Една от най-трогателните сцени в Библията е в Йоан 21

В Йоан 21-а глава Исус вече беше възкръснал от мъртвите и се беше явил на последователите Си няколко пъти. Със сигурност, когато Христос мина през стените на горницата Той погледна всички, включително и Петър, с нежната любов на Отец.

Въпреки всичко Петър все още беше зашеметен от преживяното. Един ден той каза на другите: „Отивам за риба“ (Йоан 21:3). С други думи той се връщаше към професията си на рибар. Петър вече не виждаше себе си като подходящ за духовен водач. Вероятно си мислеше: „Бог не може да използва човек като мен. Съгреших повече от всеки човек в историята. Няма служение за мен.“

Може би си спомняте историята от този момент нататък. Петър убеди някои от другите ученици да отидат с него. Те ловиха риба цяла нощ, но не хванаха нищо. След това, в ранните часове на сутринта, един човек ги извика от брега. Той им каза да хвърлят мрежите си от другата страна на лодката. Когато направиха това, те хванаха толкова много риба, че мрежите им започнаха да се късат.

Петър знаеше, че този човек трябва да е Исус и веднага скочи във водата и изплува до брега. Той видя Христос да приготвя закуска за всички тях. След като пристигнаха другите, Исус ги покани: „Елате да закусите.“ (21:12). Господ протягаше ръце към избраните Си, копнеещ да ги върне към цялостно общение с Него. И мислеше най-вече за Петър.

По време на закуската Исус попита ученика 3 пъти: „Петре, обичаш ли Ме?“ Всеки път Петър отговаряше: „Господи, знаеш, че те обичам“ (виж 21:15-16). Трябва да разберете, че Исус не искаше да се увери в посвещението на ученика Си. Той не задаваше този въпрос и заради другите. Ставаше дума само за Петър. Всъщност Христос казваше на Петър: „Аз знам, че си сигурен, че Аз те обичам. Убеден си, че те обичам напълно и безусловно, въпреки всичките ти провали. Но искам да бъда сигурен в още нещо и то е: ЗНАМ ЧЕ МЕ ОБИЧАШ.

Знам, че се върна напълно при Мен, Петре. И знам, че няма да Ме предадеш отново. Познавам сърцето ти и съм убеден, че ме обичаш с цялото си естество. Не позволявай на Сатана да ти ограби това. Очевидно си убеден, че Аз те обичам. Сега бъди сигурен и в любовта ти към Мен. Това ще те подготви за работата, която съм определил за теб в бъдеще. И тя е да храниш овцете Ми.“ (виж Йоан 21:17)

Възлюбени, пресяването ни свършва тогава, когато можем да кажем на дявола: „Моят Спасител ме обича безусловно, с всичките ми грехове, понеже съм се върнал към любовта Му. Още повече, че Той ме е убедил, че въпреки че съм Го предавал, Той знае, че все още Го обичам с цялото си сърце. Така че вече не можеш да ми отнемеш това, дяволе. Няма да ти позволя да говориш други неща. Аз обичам Исус и Той го знае.“

Аз знам какво е да се радваш на онова, на което се радваше Петър

Както и Петър, и аз съм почувствал специалното докосване на Исус в живота ми. Държа се за скъпоценното обещание, което ми даде Той, че последните ми дни ще бъдат най-плодотворни. Приел съм също от Него и Хляба на Живота в сладко общение. Вярвам и в обещанието Му, че ме очаква короната на славата.

Но, както и Петър, аз съм попадал в ненадейни духовни битки, които не можех да разбера. Преживявал съм демонични притеснения и лъжливи обвинения. И при всяко изпитание не съм знаел дали причината беше собствената ми плът, дявола или Божието наказание, което ме очистваше от някое незнайно беззаконие. Оприличавал съм се на Йов, който попита: „Покажи ми защо се съдиш с мен!“ (Йов 10:2). Йов казваше: „Господи, не знам какво става. Защо е това дълбоко изпитание?“

Аз вярвам, че пресяванията ни са затворени между време на мощни откровения и периоди на по-голяма роля в царството. Помислете за това което научи Павел чрез изпитанията си: „Защото ние не проповядваме себе си — а Христос Исус като Господ, а себе си като ваши слуги заради Исус. Защото Бог, който е казал на светлината да изгрее от тъмнината, е Този, който е огрял в сърцата ни, за да даде светлината на познанието на Божията слава в лицето на Исус Христос.“ (2 Коринтяни 4:5-6)

Павел казва, че чрез изпитанията си, той се е научил да проповядва не себе си, а само Христос. В този момент от живота си той е спрял да се фокусира върху себе си. Всичките му проповеди, свидетелства и живот вече бяха изцяло посветени на това да издигат Исус. Още повече, че Павел приемаше все по-големи откровения. Той ни казва, че Святия Дух е озарил сърцето му, като му е дал повече светлина, отколкото той би могъл да разкрие за Христос на другите. Какво чудесно място е това: напълно унижен, но пълен с откровение, светлина и видение за Божията слава.

Накрая, Павел ни казва какво следва след всичките му откровения: „Угнетявани сме отвсякъде, но не сме съкрушени; в безизходица сме, но не до отчаяние; гонени сме, но не сме изоставени; поваляни сме, но не сме унищожени; винаги носещи в тялото си умирането на (Господ) Исус, за да се яви в тялото ни и животът на Исус. Защото ние, живите, винаги сме предавани на смърт заради Исус, за да се яви и животът на Исус в нашата смъртна плът; така че смъртта наистина действа в нас, а животът – във вас.“ (4:8-12)

Обърнете внимание на всички тежки думи, които Павел използва тук: гнет, съкрушение, преследване, отчаяние, носещи в тялото си умирането на Исус. Просто казано, Павел описва процеса на пресяването. Отначало той не разбираше защо всяко чудесно дело на Божия Дух в живота му беше последвано от турбулентно разтърсване. След това Святия Дух му каза причината: не беше, за да се изобличи греха в него или да го дисциплинира, или накаже. Павел по-скоро казва, че това стана заради другите: „Защото всичко това е заради вас, така че благодатта, като се умножи чрез мнозината, да преумножи благодарението за Божията слава... една вечна пълна слава“ (4:15-17).

Павел очевидно знаеше защо някои вярващи преживяват повече изпитания, трусове, изправят се пред по-големи проблеми: „Това е заради Христовото тяло. И най-накрая, за Божията слава. Виждате ли, докато другите гледат как реагирате в най-горещия огън, те разбират, че Бог няма да ги остави в най-големите им изпитания.“

Скъпи светии, пресяването, през което преминавате в този момент е заради семейството ви, приятелите ви, колегите ви, онези около вас, които обичат Исус. Така че не се плашете от изпитанието си. Исус знае крайния резултат. И Той ви казва, както каза на Петър: „Дръж се, приятел. Моля се за теб. Когато се изчисти прахта, ще бъдеш възстановен. А аз ще те използвам, за да построя отново църквата Си. Имам вечна цел с пресяването ти. Всичко е заради пълната Ми слава.“

Използван с разрешение на World Challenge, P. O. Box 260, Lindale, TX 75771, USA.

© 2001 World Challenge, Inc., PO Box 260, Lindale, Texas 75771

[The Sifting Process](#) / [Процесът на пресяване](#)